

Arrest

nr. 158 725 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor huidige derde asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar dochter Z.V. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar dochter wordt bij arrest nr. 158 724 van 16 december 2015 als volgt gemotiveerd:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster vraagt voor de derde maal asiel aan. Haar vorige twee asielaanvragen werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. 71 935 van 15 december 2011 en nr. 118 285 van 31 januari 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Zij voegt hieraan toe dat zij tijdens de inval van 16 april 2011 werd verkracht en dat zij deze verkrachting nooit eerder had kunnen vertellen wegens psychische moeilijkheden. Verder laat zij weten dat er sinds 25 maart 2011 een valse strafzaak tegen haar loopt wegens hulp aan rebellen.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: drie gerechtelijke beslissingen d.d. 25 maart 2011, 26 maart 2011 en 16 oktober 2011, een Russisch medisch attest d.d. 16 april 2011, haar Belgisch medisch-psychologisch attest d.d. 13 november 2014 en dat van haar moeder, twee brieven van haar advocaat en een enveloppe DHL.

3.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerste asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen afdoende verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster geeft aan dat de interpretatie/vertaling uitgevoerd door het Commissariaat-generaal van het medisch getuigschrift opgesteld op datum van 27 april 2011 totaal verkeerd is, benadrukt dat verkrachting en geweldsdaeden twee verschillende noties vormen, dat de redenering van het Commissariaat-generaal dat verzoekster de verkrachting zou hebben laten vaststellen door een geneesheer in Tsjetsjenië totaal verkeerd is en dat enkel haar psychiater en haar advocaat (in België) alsook haar vriendin L. (in Tsjetsjenië) hiervan op de hoogte waren.

Verweerder merkt in zijn verweernota vooreerst terecht op dat verzoekster weliswaar aangeeft dat de vertaling door het Commissariaat-generaal van dit medisch attest totaal verkeerd is, maar nalaat dit te staven aan de hand van een door haar bijgebrachte vertaling zodat niet anders kan dan vastgesteld worden dat dit een loutere bewering is van harentwege. De in de bestreden beslissing gedane motivering dat uit het medisch attest wel degelijk blijkt dat verzoekster een miskraam heeft gehad en dat zij werd aangerand door onbekenden, blijft dan ook weerhouden. Bovendien verklaarde verzoekster zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal toen haar gevraagd werd naar de inhoud van dit

medisch attest: "Dat ik op 16/04/2011 in het ziekenhuis ben beland. Ik was verkracht en ik heb een kind verloren. Dat is alles." (gehoorverslag 13 januari 2015, 9). Wat er ook van zij, de bestreden beslissing wijst er verder correct op dat het medisch attest in casu enkel een ondersteunende werking heeft, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermag dit documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit geldt eens te meer nu uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt dat dergelijke stukken eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn waardoor ze sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Het is eveneens zeer opmerkelijk dat verzoekster – hoewel zij beweerde bij haar aankomst in België reeds in het bezit te zijn geweest van dit attest (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 26 november 2014, vraag 15) – zij dit pas in het kader van haar derde asielaanvraag neerlegde. Het is niet onredelijk van de commissaris-generaal te besluiten dat aangezien zij dit attest meenam uit haar land van herkomst dit een indicatie is dat zij hiervan melding wou maken. Dat verzoekster drie jaar wacht om haar verkrachting en dit medisch attest aan te brengen, roept wel degelijk vragen op bij de oprechtheid en waarachtigheid van deze feiten en het desbetreffende attest. Verweerder wijst er in zijn verweernota terecht op dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt en schaamte geen reden kan zijn om in een confidentieel gesprek een dergelijk belangrijk element in haar asielrelaas te verzwijgen en hiervan pas in het kader van haar derde (huidige) asielaanvraag melding te maken. Van verzoekster kon, gezien de gebeurtenis één van de voornaamste elementen is voor de vlucht uit haar land van herkomst, worden verwacht dat zij hiervan minstens melding zou hebben gemaakt tijdens haar vorige asielaanvragen. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Verweerder benadrukt hierbij terecht dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Daarenboven is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. Bijgevolg is de uitleg van verzoekster waarom zij in haar twee voorgaande asielaanvragen niet heeft gesproken over haar verkrachting, namelijk uit schrik voor de Belgische autoriteiten, niet aannemelijk. Daarenboven kadert verzoekster deze verkrachting binnen het feitenrelaas van haar vorige asielaanvragen, namelijk de door haar aangehaalde invallen van militairen op 15 en 16 april 2011, welk reeds door het Commissariaat-generaal evenals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten nr. 71 935 van 15 december 2011 en nr. 118 285 van 31 januari 2014 ongeloofwaardig werden bevonden. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende de invallen moet bijgevolg geconcludeerd worden dat minstens de omstandigheden waar binnen zij haar verkrachting situeert ongeloofwaardig zijn. Het ongeloofwaardig karakter van deze invallen en de aanranding wordt ondersteund door bijkomende incoherente en tegenstrijdige verklaringen over de invallen op 15 en 16 april 2011. Zo kan angst voor de Belgische autoriteiten ook geenszins verklaren waarom verzoekster bij elke nieuwe asielaanvraag de reden waarom zij problemen kreeg met militairen wijzigde. De vaststelling dat zij telkens bij een nieuwe asielaanvraag de redenen waarom zij in april 2011 problemen kreeg met militairen aanpast, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van deze feiten.

Daargelaten verzoeksters betoog nooit verklaard te hebben de in het kader van haar huidige asielaanvraag neergelegde gerechtelijke documenten te hebben gekocht daar zij enkel verklaarde geld te hebben betaald voor het bekomen van de conforme kopies van de documenten zich bevindende in het geopend dossier ten aanzien van haar door de Tsjetsjeense autoriteiten, zijn de commissaris-generaal samen met de Raad van oordeel dat deze stukken niet volstaan om de geloofwaardigheid te herstellen gelet op de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten daar uit de toegevoegde informatie blijkt dat deze tegen betaling eenvoudig te verkrijgen zijn, gekoppeld aan het geheel van gedane vaststellingen in het kader van de geloofwaardigheidsanalyse van verzoeksters asielrelaas. Overigens kan verzoekster geenszins ontkennen dat er betaald werd voor deze documenten. Voorts wijst de bestreden beslissing op enkele vormelijke anomalieën die de authenticiteit van de documenten verder ondermijnen. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om de vastgestelde anomalieën te ontkrachten; zij werpt louter dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft informatie toe te voegen welke de Raad in staat stelt na te gaan welke de officiële procedure is in Tsjetsjenië en/of in de Russische Federatie in geval van aflevering van conforme kopies. Het dient echter te worden benadrukt dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de

bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo heeft de commissaris-generaal in casu ernstige vormelijke gebreken heeft vastgesteld. Bovendien acht de commissaris-generaal het weinig waarschijnlijk dat verzoekster pas eind 2014 zou vernomen hebben dat er een strafzaak tegen haar zou lopen daar deze zaak – ook volgens de voorgelegde stukken – reeds vóór verzoeksters vertrek in maart 2011 werd opgestart, en bijgevolg kan verwacht worden dat verzoekster toen reeds gevolgen zou hebben ondervonden zodat zij op de hoogte zou zijn geweest. Verzoeksters onwetendheid over de rechtszaak valt trouwens evenmin te rijmen met de beweerde overlast die E. naar aanleiding van dit strafonderzoek ondervond zodat kan verwacht worden dat E. verzoekster hiervan eerder op de hoogte zou hebben gebracht te meer daar verzoekster stelde meermaals contact te hebben gehad met E. sedert haar aankomst in België. Bovenstaande vaststellingen ondergraven wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dienaangaande en de in dit verband aangebrachte stukken.

Betreffende het getuigschrift van dr. T.P. stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het hernemen van de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing, het vertalen van de elementen uit het psychiatrisch attest, het citeren uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het besluiten dat de door haar voorgebrachte medische stukken beschouwd dienen te worden als een bundel aan sporen die in staat stellen om te besluiten over de waarachtigheid van haar verklaringen met betrekking tot de seksuele gewelddaden waarvan zij het voorwerp heeft uitgemaakt alvorens haar vlucht uit Tsjetsjenië, waarmee verzoekster weliswaar aangeeft het niet eens te zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal maar geen afbreuk doet aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt: “Het Belgisch medisch-psychologisch attest d.d. 13/11/2014 attesteert dat u psychische problemen ondervindt wegens een zware depressie. Echter het medisch attest vermeldt niet dat deze psychische problemen, problemen zouden veroorzaken tijdens de gehoren. Vastgesteld kan worden dat uit analyse van de gehoorverslagen blijkt dat u in staat was uitgebreid, gedetailleerd en coherent te antwoorden op de gestelde vragen tijdens de gehoren. Nergens uit de verschillende gehoorverslagen komt naar voor dat uw psychische stoornissen u niet in staat stelden om adequaat te reageren op de gestelde vragen. Het attest kan ook geen objectief bewijs zijn van een link tussen de psychische symptomen en de aangehaalde vervolgingsfeiten, het kan hoogstens een indicatie zijn ter onder(s)teuning van de verklaringen. Gelet op de eerder gemaakte vaststellingen rond de vervolgingsfeiten kan het attest dan ook geen begin van bewijs of indicatie zijn van de verklaarde feiten die de oorzaak zouden zijn van de psychische problemen.”

Verweerder merkt verder nog terecht op dat verzoeksters verklaringen aan de psychiater betreffende de omstandigheden van haar verkrachting ook niet in overeenstemming zijn met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal dat er een inval was op 15 april 2011, maar dat haar verkrachting plaatsvond de volgende dag, namelijk op 16 april 2011 toen opnieuw enkele mannen de woning binnenkwamen. Volgens het medisch-psychologisch attest van 13 november 2011 zou verzoekster aangevallen zijn tijdens het tweede bezoek dat plaatsvond enkele dagen later.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat uit een rapport van 22 april 2013 van de “Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen” blijkt dat personen die ervan verdacht worden contact te hebben met Tsjetsjeense strijders “een groot gevaar” lopen en tevens aanhaalt dat ook de “informatie-elementen” neergelegd door de commissaris-generaal, het risico duiden in hoofde van familieleden van strijders, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Waar verzoekster onder verwijzing naar voormeld rapport in het kader van huidige asielaanvraag wederom aanvoert dat personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië “een groot gevaar” lopen, dient te worden benadrukt dat reeds in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat uit dit rapport niet blijkt dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op

willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Evenmin kan men besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, systematisch een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoekster laat na om, onder verwijzing naar haar persoonlijke omstandigheden, in concreto aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat zij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

De door verzoekster geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.2.3. Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd in het licht van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een loutere verwijzing door verzoekster naar algemene informatie zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster aldus in gebreke blijft nu zij louter verwijst naar algemene informatie.

3.2.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie gevoegd in het administratief dossier en aan de verweernota waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 oktober 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet eerder over de verkrachting heeft verteld omdat dit voor haar psychisch niet mogelijk was. Verzoekende partij wijst er op dat haar moeder (ook ter terechtzitting, maar zij is naar buiten gegaan op vraag van haar dochter) zelfs niet weet dat zij werd verkracht naar aanleiding van de inval in hun appartement. Zij bevestigt dat zij de verkrachting altijd heeft verzwegen uit schaamte en er slechts over kan spreken sinds de gesprekken met haar psychiater. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij een trauma heeft en alle symptomen heeft van een slechtoffer van verkrachting zoals dit ook blijkt uit het medisch rapport. Verzoekende partij wijst er op dat rekening moet gehouden worden met de traumatische gevolgen van haar verkrachting waardoor zij niet in staat was deze problemen onmiddellijk aan te geven. Verzoekende partij wijst er tevens op dat de terughoudendheid tevens cultureel bepaald is nu vrouwen die verkracht worden vaak verstoten worden of zelfs gedood omdat zij de familie onteerd hebben. In deze omstandigheden is het normaal dat niet alles meteen gezegd wordt.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie omtrent haar verkrachting en in het bijzonder de door haar aangehaalde redenen waarom zij hierover niet eerder tijdens haar vorige asielaanvragen heeft verteld, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: “Het is eveneens zeer opmerkelijk dat verzoekster – hoewel zij beweerde bij haar aankomst in België reeds in het bezit te zijn geweest van dit attest (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 26 november 2014, vraag 15) – zij dit pas in het kader van haar derde asielaanvraag neerlegde. Het is niet onredelijk van de commissaris-generaal te besluiten dat aangezien zij dit attest meenam uit haar land van herkomst dit een indicatie is dat zij hiervan melding zou maken. Dat verzoekster drie jaar wacht om haar verkrachting en dit medisch attest aan te brengen, roept wel degelijk vragen op bij de oprechtheid en waarachtigheid van deze feiten en het desbetreffende attest. Verweerder wijst er in zijn verweernota terecht op dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt en schaamte geen reden kan zijn om in een confidentieel gesprek een dergelijk belangrijk element in haar asielrelaas te verzwijgen en hiervan pas in het kader van haar derde (huidige) asielaanvraag melding te maken. Van verzoekster kon, gezien de gebeurtenis één van de voornaamste elementen is voor de vlucht uit haar land van herkomst, worden verwacht dat zij hiervan minstens melding zou hebben gemaakt tijdens haar vorige asielaanvragen. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Verweerder benadrukt hierbij terecht dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Daarenboven is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. Bijgevolg is de uitleg van verzoekster waarom zij in haar twee voorgaande asielaanvragen niet heeft gesproken over haar verkrachting, namelijk uit schrik voor de Belgische autoriteiten, niet aannemelijk.”

Hoe dan ook, los van de door verzoekende partij opgeworpen redenen waarom zij haar verkrachting pas bij haar huidige derde asielaanvraag voor het eerst vermeldt -hetgeen ernstige wijfels plaatst bij de waarachtigheid van die feiten-, dient te worden benadrukt dat, zoals in de beschikking wordt vastgesteld, verzoekende partij “deze verkrachting binnen het feitenrelaas van haar vorige asielaanvragen” kadert,” namelijk de door haar aangehaalde invallen van militairen op 15 en 16 april

2011, welk reeds door het Commissariaat-generaal evenals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten nr. 71 935 van 15 december 2011 en nr. 118 285 van 31 januari 2014 ongeloofwaardig werden bevonden. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende de invallen moet bijgevolg geconcludeerd worden dat minstens de omstandigheden waar binnen zij haar verkrachting situeert ongeloofwaardig zijn. Het ongeloofwaardig karakter van deze invallen en de aanranding wordt ondersteund door bijkomende incoherente en tegenstrijdige verklaringen over de invallen op 15 en 16 april 2011. Zo kan angst voor de Belgische autoriteiten ook geenszins verklaren waarom verzoekster bij elke nieuwe asielaanvraag de reden waarom zij problemen kreeg met militairen wijzigde. De vaststelling dat zij telkens bij een nieuwe asielaanvraag de redenen waarom zij in april 2011 problemen kreeg met militairen aanpast, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van deze feiten."

Het feit dat, zo oppert verzoekende partij, zij blijkens het medisch rapport een trauma heeft en alle symptomen heeft van een slachtoffer van verkrachting, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat aan haar asielrelaas, zoals zij dat tijdens haar vorige twee asielaanvragen uiteenzette -die respectievelijk omwille van de ongeloofwaardigheid ervan werden geweigerd bij 's Raads arresten nr. 71 935 van 15 december 2011 en nr. 118 285 van 31 januari 2014- en waarin zij thans bij haar huidige derde asielaanvraag volhardt, en aldus aan de door haar geschetste omstandigheden van die verklaarde verkrachting geen geloof kan worden gehecht. De Raad herhaalt en benadrukt tevens dat de door verzoekende partij aangebrachte attesten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas, zoals in casu het geval is, te herstellen.

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hier een ander licht op werpen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 28 oktober 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS